כא: דם שחיטה פרק חמישי כריתות

רב חנניא אומר אפילו תימא כו'. לא ניחא ליה לאוקומי כדאוקמא רבי חייא לדזוחק הוא לומר כיון דאילו (א) מלרף ליה לחיים משום הכי לא בעי הכשר דה"מ מני למימר עתה כיון דאי לא מחפה בבצק לא בעי הכשר כו' ולא דלה לחרן כדר' חייא אלא משני הסתם נמי מטמא במשא ועוד דדוחק הוא כמילתיה דר' חייא דטומאה חמורה וטומאה קלה בתרי דוכתי טומאה חמורה בכזית וטומאה קלה פחות מכזית אבל רב חנניא אמר אפילו תימא דהוי כזית הכא במאי עסקינן (ג) בכגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי ה"מ באוכלין אחרינו דלא מטמו לא במגע ולא במשא אבל הכא נהי דלא מטמא במגע דקמחפי בבצק במשא מיהת (ד) ליטמא דהא טעון ליה (ה) לאפוקי מת דאף על גב דחיפהו בבצק מטמא (ו) טומאה חמורה (ז) דטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת (ח) (אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה (ט) ולא שרץ מטמא במגע במשא (י) ולא מטמא) אמר מר יצא דם דגים ודם חגבים שכולן היתר מאי כולו היתר אילימא דחלבו מותר הרי חיה (יא) דחלבה מותר (יב) ודמה אסור ואלא משום דלית בהו איסור גיד הנשה והרי עוף דלית ביה (יג) איסור גיד הנשה ודמו אסור אלא מאי כולו היתר (יד) דלא בעי שחיטה אמר מר מה עוף שאין בו כלאים אף בהמה תלמוד לומר (טו) בהמה כלאים דמאי אילימא כלאים דהרבעה וכלאים דחרישה (טז) והתנן (יז) (יח) עוף כיוצא בהן אלא אמר אביי (יט) שצימרו אין חייבין עליו משום כלאים אמר רב יהודה אמר רב (כ) שרצים לוקין עליו בכזית (כא) מיתיבי (כב) (כג) הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה (כד) דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייבין עליו מאי אין חייבין עליו (כה) ברת (כו) אלאו מחייב חדא דהיינו רישא ועוד (כז) תנא מלאו נמי קא ממעט ליה דקתני (כח) יצא דם שרצים שאין בהן טומאה חמורה (כט) אמר רבי זירא (ל) התרו בו משום שרץ לוקה משום דם אינו לוקה אמר רב דם דגים שכינסו אסור מיתיבי (לא) דם דגים דם חגבים מותר ואפילו לכתחלה היא בשלא כינסו כי קא אמר רב (לב) בשכינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (לג) תניא (לד) דם שעל גבי (לה) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (לו) דאית ביה קשקשים כי קאמר (לז) רב אסור דלית ביה קשקשים (לח) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור דפריש

(א) לאפוקי מת אף על גב דממליא ליה לא מטמא טומאת אוכלין משום (ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם (ג) רב חנניא אמר אפילו תימא דהוי כזית הכא במאי עסקינן (ג) בכגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי ה"מ באוכלין אחרינו דלא מטמו לא במגע ולא במשא אבל הכא נהי דלא מטמא במגע דקמחפי בבצק במשא מיהת (ד) ליטמא דהא טעון ליה (ה) לאפוקי מת דאף על גב דחיפהו בבצק מטמא (ו) טומאה חמורה (ז) דטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת (ח) (אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה (ט) ולא שרץ מטמא במגע במשא (י) ולא מטמא) אמר מר יצא דם דגים ודם חגבים שכולן היתר מאי כולו היתר אילימא דחלבו מותר הרי חיה (יא) דחלבה מותר (יב) ודמה אסור ואלא משום דלית בהו איסור גיד הנשה והרי עוף דלית ביה (יג) איסור גיד הנשה ודמו אסור אלא מאי כולו היתר (יד) דלא בעי שחיטה אמר מר מה עוף שאין בו כלאים אף בהמה תלמוד לומר (טו) בהמה כלאים דמאי אילימא כלאים דהרבעה וכלאים דחרישה (יז) והתנן (יח) עוף כיוצא בהן אלא אמר אביי (יט) שצימרו אין חייבין עליו משום כלאים אמר רב יהודה אמר רב (כ) שרצים לוקין עליו בכזית (כא) מיתיבי (כב) (כג) הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה (כד) דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייבין עליו מאי אין חייבין עליו (כה) ברת (כו) אלאו מחייב חדא דהיינו רישא ועוד (כז) תנא מלאו נמי קא ממעט ליה דקתני (כח) יצא דם שרצים שאין בהן טומאה חמורה (כט) אמר רבי זירא (ל) התרו בו משום שרץ לוקה משום דם אינו לוקה אמר רב דם דגים שכינסו אסור מיתיבי (לא) דם דגים דם חגבים מותר ואפילו לכתחלה היא בשלא כינסו כי קא אמר רב (לב) בשכינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (לג) תניא (לד) דם שעל גבי (לה) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (לו) דאית ביה קשקשים כי קאמר (לז) רב אסור דלית ביה קשקשים (לח) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור

לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל (ב"מ ע"ב) יצאו מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה דלפ"ד גב דממלי לפחות מכזיתא אוכלין מפחות מכזית מן המת לא מצטרף בהדיי לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבצק. פחות מכזיתא הוה משלימו לכזיתא דלפ"ד על גב דהוא גופיה טמא מהני ליה לירוף להסמת לא מטמא במגע דהא מכוסה הוא וכי אמר דמצטרף בהדי בצק לטומאת אוכלין דאיכא לאוקמי כגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל (חולין קכה.): אמר מר יצאו שרצים כו'. נראה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהת לא מטמא דהא (ו) עוף נמי לא מטמא במשא ומשא דמטמא לעיל (ב:) דמטמא טומאה חמורה: מיהת עוף כיולא בהן. כב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (ג) אחד הסור ואחד כל כהמה לגמילת הבור כו' ולכלאים ולשבת וכן מיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקא דעתך משום דם: (ח) כלא תעשה. ולא בכרת שאינו דם הנפש): ואין חייבין עליו. מלקות: תדא דהיינו רישא. דאם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים) (ט) לדם התברים ואמאי דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דקתני יצא דם שרצים. (י) מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כלומרינן בפרק קמא (לעיל ד:) חה לכם הטמא (יא) לימד על דם הפרה ובכזית שמנכרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרצים בכזית: שכינסו. בכלי (יב) אסור דמיתלף בדם בהמה הבהוה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. הייט פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו': דכוותה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מלעיתא אסור ואין חייבין עליו אמר רב אמר רב (יג) בשכינסו בשלא כינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (יד) תניא (טו) דם שעל גבי (יז) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (יח) דאית ביה קשקשים כי קאמר (יט) רב אסור דלית ביה קשקשים (כ) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור

(ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם. (ג) בכגון שחיפהו בבצק. כגון כפר שחיפהו בפחות מכזיתא בבצק. אי מטמא בבצק לא מטמא בבצק. (ד) ליטמא. (ה) לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל (ב"מ ע"ב) יצאו מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה דלפ"ד על גב דממלי לפחות מכזיתא מפחות מכזית מן המת לא מצטרף בהדיי לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבצק. פחות מכזיתא הוה משלימו לכזיתא דלפ"ד על גב דהוא גופיה טמא מהני ליה לירוף להסמת לא מטמא במגע דהא מכוסה הוא וכי אמר דמצטרף בהדי בצק לטומאת אוכלין דאיכא לאוקמי כגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל (חולין קכה.): אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה. נראה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהת לא מטמא דהא (ו) עוף נמי לא מטמא במשא ומשא דמטמא לעיל (ב:) דמטמא טומאה חמורה: מיה עוף כיולא בהן. כב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (ג) אחד הסור ואחד כל כהמה לגמילת הבור כו' ולכלאים ולשבת וכן מיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקא דעתך משום דם: (ח) כלא תעשה. ולא בכרת שאינו דם הנפש): ואין חייבין עליו. מלקות: תדא דהיינו רישא. דאם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים) (ט) לדם התברים ואמאי דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דקתני יצא דם שרצים. (י) מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כלומרינן בפרק קמא (לעיל ד:) חה לכם הטמא (יא) לימד על דם הפרה ובכזית שמנכרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרצים כבכזית: שכינסו. בכלי (יב) אסור דמיתלף בדם בהמה הבהוה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. הייט פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו': דכוותה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מלעיתא אסור ואין חייבין עליו כי. לאיט מצות לפרוס ממנו אפי' משום מצות פרשה בעלמא:

מסורת הש"ס

(א) (חולין קכה.). (ב) (ב"מ ס"ב. ב"ק ס"ב. לקמן נב.). (ד) (תוספתא פ"ב דכלים ס"ב). (ה) (תוספתא פ"ב דכלים). (ו) (מכות ס"ב. ז) (מכות ס"ב. ח) ב"ל פלוגים. ט) (מקוה ס"ח). (י) מכלל שיין לקף כב. (יא) רש"ל.

הגהות הב"ח

(א) נבי' לון תיכון עליו כדת אבל לאו: (ב) ר"ל דיה מה יכו' מת דסבה אמרינן אחר הסור:

מוסף רש"י

כגון שחיפהו בבצק. כגון כפר שחיפהו בפחות מכזיתא בבצק. אי מטמא בבצק לא מטמא בבצק. בוררה. לקמן נב. מה לכל אוכלין. (חולין קכה.) כגון שחיפהו בבצק. היה רעוף כיוצא בהן. לכלאים בהרבעה. אע"ג דכתיב בהמתך לא תרביע כלאים הר' נמי היה יעוף בכלל. מדליף בגמרא. וכן לענין כלאים דהשבת דלא תחרוש בשור וחמור. (ב"מ ס"ב). דם שעל גבי בכר. כגון שאכל בכר. ובורר. לקמן לאחרי דם קא אכיל. (תוספות ס"ב לקמן). ס"ש. מוצצו. הכא לאכל לא שוט.

רבינו גרשום

ממנה טומאה חמורה בכזית במשא ואי דם ממנה נמי טומאה חמורה: וב"ה ממאן. בעיים בי רבינא הואיל ויכול ליקרב ולעמוד על כזית כדקאמר בפ' המנחות: אלא לא בעיה. דבהמה לאחר מיתה יש בה טומאת אוכלין כדהנן בבילה בהמה טמאה בכל מקום הואיל ואינו ראויה לאכילה לבני עלמא לישראל ולעובדי כוכבים וכן בכלה עוף ואפי' שהיו החלב והשומן בכפרים שאינן עשויים ראין אוכלין עופות ולא שומן לפי שמצוינין אותו לגר או למלאכה צריך מחשבה לטמא טומאת אוכלין הואיל ואין ראוי לאכילה לכל ואין צריך הכשר כדאמרן כל שומן לישמא טומאה חמורה אין צריך הכשר: ואי"ל רב לר' חייא מחשבה למאי אי לטומאה קלה הא היא גופה מטמאה טומאה חמורה בכזית: וא"ל להני צריך מחשבה כגון דאיכא פחות מכזית נבלה. ולא מטמא טומאה חמורה וצריכי לשאר אוכלין לפחות מכביצה ולהכי צריך מחשבה דלית ביה שיעור טומאה חמורה: אי הכי נבעי הכשר. אבל הכא דאיכא בגייהו פחות מכזית נבלה כיון דאילו מצרף ליה לכזית משאר עוף הבבלה לא בעי הכשר שהרי מטמאה טומאה חמורה השתא נמי אע"ג דפחות מכזית (הוא) לא בעי הכשר אבל בעי מחשבה: לאוקמי' מת אדם אע"ג דממלי. ליה לפחות מכזית דידיה ומשלימו מכביצה אוכלין לא מטמא טומאה אוכלין אע"ג דמחשב ליה למיכליה משום דבטלה דעתו אצל כל אדם דאין דגילין לאכול אדם מת ולהכי קאמר יצא דם מהלכי שתים כו': רב חנניא אמר אפי' תימא דהוי. בריא נבלה בהמה טמאה כזית דאי אמרת הא היא גופה טמאה הוא בטומאה חמורה בכזית במנע: הכא במאי עסקינן כגון שחיפהו בבצק. סבוב סביב שאין יכול לינעי בשאר אוכלין: הני מילי דבעי הכשר לאוקמי' כזית מת דאע"ג הכשר לאוקמי' כזית מת דאע"ג שחיפהו שאין בהם טומאה קלה: הרוקמו אם צירפו עם פשתים: דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אבר שפרים מהם: הדא דתרנו רישא דאי מ"ש לאו מחייב הייני רישא לינעינהו בהדדי ולינעינהו דם אברים דם מהלכי שתים דם שקצים ורמשים אסור ואין חייבין עליו. ועוד ההוא הנא דרישא דסדקין לאו נמי קא ממעטי ליה דקתני אנינא דם שרצים מלאו דלא תאכלו שאין בהן טומאה חמורה: אלא אמר ר' זירא לא קשיא התנו בו. כשאכל דם שרץ משום איסור שרץ עצבר ליקה עליו בכזית אבל התרו בו משום דם דשרץ אינו לוקה כדקתני ברייתא. ועוד שהרי דמו חלוק מבשרו: שכינסו שקיבצו בכתפורין כדת או יותר מכזית

לאפוקי מת אף על גב דממליא ליה לא מטמא טומאת אוכלין משום (ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם (ג) רב חנניא אמר אפילו תימא דהוי כזית הכא במאי עסקינן (ג) בכגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי ה"מ באוכלין אחרינו דלא מטמו לא במגע ולא במשא אבל הכא נהי דלא מטמא במגע דקמחפי בבצק במשא מיהת (ד) ליטמא דהא טעון ליה (ה) לאפוקי מת דאף על גב דחיפהו בבצק מטמא (ו) טומאה חמורה (ז) דטומאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת (ח) (אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה (ט) ולא שרץ מטמא במגע במשא (י) ולא מטמא) אמר מר יצא דם דגים ודם חגבים שכולן היתר מאי כולו היתר אילימא דחלבו מותר הרי חיה (יא) דחלבה מותר (יב) ודמה אסור ואלא משום דלית בהו איסור גיד הנשה והרי עוף דלית ביה (יג) איסור גיד הנשה ודמו אסור אלא מאי כולו היתר (יד) דלא בעי שחיטה אמר מר מה עוף שאין בו כלאים אף בהמה תלמוד לומר (טו) בהמה כלאים דמאי אילימא כלאים דהרבעה וכלאים דחרישה (יז) והתנן (יח) עוף כיוצא בהן אלא אמר אביי (יט) שצימרו אין חייבין עליו משום כלאים אמר רב יהודה אמר רב (כ) שרצים לוקין עליו בכזית (כא) מיתיבי (כב) (כג) הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה (כד) דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייבין עליו מאי אין חייבין עליו (כה) ברת (כו) אלאו מחייב חדא דהיינו רישא ועוד (כז) תנא מלאו נמי קא ממעט ליה דקתני (כח) יצא דם שרצים שאין בהן טומאה חמורה (כט) אמר רבי זירא (ל) התרו בו משום שרץ לוקה משום דם אינו לוקה אמר רב דם דגים שכינסו אסור מיתיבי (לא) דם דגים דם חגבים מותר ואפילו לכתחלה היא בשלא כינסו כי קא אמר רב (לב) בשכינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (לג) תניא (לד) דם שעל גבי (לה) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (לו) דאית ביה קשקשים כי קאמר (לז) רב אסור דלית ביה קשקשים (לח) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור

(ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם. (ג) בכגון שחיפהו בבצק. כגון כפר שחיפהו בפחות מכזיתא בבצק. אי מטמא בבצק לא מטמא בבצק. (ד) ליטמא. (ה) לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל (ב"מ ע"ב) יצאו מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה דלפ"ד על גב דממלי לפחות מכזיתא מפחות מכזית מן המת לא מצטרף בהדיי לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבצק. פחות מכזיתא הוה משלימו לכזיתא דלפ"ד על גב דהוא גופיה טמא מהני ליה לירוף להסמת לא מטמא במגע דהא מכוסה הוא וכי אמר דמצטרף בהדי בצק לטומאת אוכלין דאיכא לאוקמי כגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל (חולין קכה.): אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה. נראה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהת לא מטמא דהא (ו) עוף נמי לא מטמא במשא ומשא דמטמא לעיל (ב:) דמטמא טומאה חמורה: מיה עוף כיולא בהן. כב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (ג) אחד הסור ואחד כל כהמה לגמילת הבור כו' ולכלאים ולשבת וכן מיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקא דעתך משום דם: (ח) כלא תעשה. ולא בכרת שאינו דם הנפש): ואין חייבין עליו. מלקות: תדא דהיינו רישא. דאם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים) (ט) לדם התברים ואמאי דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דקתני יצא דם שרצים. (י) מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כלומרינן בפרק קמא (לעיל ד:) חה לכם הטמא (יא) לימד על דם הפרה ובכזית שמנכרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרצים כבכזית: שכינסו. בכלי (יב) אסור דמיתלף בדם בהמה הבהוה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. הייט פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו': דכוותה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מלעיתא אסור ואין חייבין עליו אמר רב אמר רב (יג) בשכינסו בשלא כינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (יד) תניא (טו) דם שעל גבי (יז) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (יח) דאית ביה קשקשים כי קאמר (יט) רב אסור דלית ביה קשקשים (כ) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור

(ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם. (ג) בכגון שחיפהו בבצק. כגון כפר שחיפהו בפחות מכזיתא בבצק. אי מטמא בבצק לא מטמא בבצק. (ד) ליטמא. (ה) לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל (ב"מ ע"ב) יצאו מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה דלפ"ד על גב דממלי לפחות מכזיתא מפחות מכזית מן המת לא מצטרף בהדיי לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבצק. פחות מכזיתא הוה משלימו לכזיתא דלפ"ד על גב דהוא גופיה טמא מהני ליה לירוף להסמת לא מטמא במגע דהא מכוסה הוא וכי אמר דמצטרף בהדי בצק לטומאת אוכלין דאיכא לאוקמי כגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל (חולין קכה.): אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה. נראה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהת לא מטמא דהא (ו) עוף נמי לא מטמא במשא ומשא דמטמא לעיל (ב:) דמטמא טומאה חמורה: מיה עוף כיולא בהן. כב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (ג) אחד הסור ואחד כל כהמה לגמילת הבור כו' ולכלאים ולשבת וכן מיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקא דעתך משום דם: (ח) כלא תעשה. ולא בכרת שאינו דם הנפש): ואין חייבין עליו. מלקות: תדא דהיינו רישא. דאם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים) (ט) לדם התברים ואמאי דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דקתני יצא דם שרצים. (י) מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כלומרינן בפרק קמא (לעיל ד:) חה לכם הטמא (יא) לימד על דם הפרה ובכזית שמנכרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרצים כבכזית: שכינסו. בכלי (יב) אסור דמיתלף בדם בהמה הבהוה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. הייט פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו': דכוותה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מלעיתא אסור ואין חייבין עליו כי. לאיט מצות לפרוס ממנו אפי' משום מצות פרשה בעלמא:

(ב) דבטלה דעתו אצל כל אדם. (ג) בכגון שחיפהו בבצק. כגון כפר שחיפהו בפחות מכזיתא בבצק. אי מטמא בבצק לא מטמא בבצק. (ד) ליטמא. (ה) לאפוקי מת. כלומר להכי אמרינן לעיל (ב"מ ע"ב) יצאו מהלכי שתים שאין בהן טומאה קלה דלפ"ד על גב דממלי לפחות מכזיתא מפחות מכזית מן המת לא מצטרף בהדיי לטומאת אוכלין דבטלה דעתו אצל כל אדם: שחפהו בבצק. פחות מכזיתא הוה משלימו לכזיתא דלפ"ד על גב דהוא גופיה טמא מהני ליה לירוף להסמת לא מטמא במגע דהא מכוסה הוא וכי אמר דמצטרף בהדי בצק לטומאת אוכלין דאיכא לאוקמי כגון שחיפהו בבצק א"ה הכשר נמי ניבעי: לאפוקי מת. להכי קתני לעיל (חולין קכה.): אמר מר יצאו שרצים שאין בהן טומאה. נראה בעיני דל"ג להא מילתא דקא משני ליה במשא מיהת לא מטמא דהא (ו) עוף נמי לא מטמא במשא ומשא דמטמא לעיל (ב:) דמטמא טומאה חמורה: מיה עוף כיולא בהן. כב"ק בפרק שור שנגח את הפרה (דף נד:) (ג) אחד הסור ואחד כל כהמה לגמילת הבור כו' ולכלאים ולשבת וכן מיה ועוף כיולא בהן: לוקין עליו. קא סלקא דעתך משום דם: (ח) כלא תעשה. ולא בכרת שאינו דם הנפש): ואין חייבין עליו. מלקות: תדא דהיינו רישא. דאם כן מה הפרש בין דם (מהלכי שתים) (ט) לדם התברים ואמאי דלעיל מלאו נמי ממעט ליה דקתני יצא דם שרצים. (י) מכלל דם דלא תאכלו: התרו בו משום שרץ לוקה. כלומרינן בפרק קמא (לעיל ד:) חה לכם הטמא (יא) לימד על דם הפרה ובכזית שמנכרפין לכזית לאכילה אלמא דם שרצים כבכזית: שכינסו. בכלי (יב) אסור דמיתלף בדם בהמה הבהוה אומר מותר לאכול דם: דם דגים וחגבים מותר לכתחלה. הייט פיפא דהך ברייתא דקתני לעיל דם הטמול דם הלב כו': דכוותה גבי מהלכי שתים. דקתני בהך מלעיתא אסור ואין חייבין עליו אמר רב אמר רב (יג) בשכינסו בשלא כינסו דכוותה גבי מהלכי שתים בשלא כינסו מי אסור והא (יד) תניא (טו) דם שעל גבי (יז) כבר גוררו ואוכלו של בין השינים מוצצו ובולעו ואינו חושש אלא כי תניא ההיא מתניתא (יח) דאית ביה קשקשים כי קאמר (יט) רב אסור דלית ביה קשקשים (כ) אמר רב ששת דם מהלכי שתים אפילו מצות פרוש אין בו מיתיבי דם הטחול דם הלב דם הכליות דם אברים הרי אלו בלא תעשה דם מהלכי שתים דם שרצים ורמשים אסור ואין חייב עליו כי תניא אסור